

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Veroniky Burianové a soudců Mgr. Aleše Smetanky a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobce: L. D.
bytem X
zastoupen JUDr. Pavlem Širokým, advokátem
sídlem Vodičkova 710/31, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Policejní prezident Policie České republiky
sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2025, č.j. PPR-59018-4/ČJ-2024-990131

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2025, č.j. PPR-59018-4/ČJ-2024-990131, se ruší ve výroku I v části podvýroku II, jímž žalovaný rozhodl o žádosti žalobce ze dne 23. 11. 2023 o doplatek služebního příjmu za období od 1. 8. 2020 do 31. 12. 2022, a ve výroku II, jímž žalovaný žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení, a věc se v tomto rozsahu vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Ve zbytku se žaloba žalobce zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

III. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Soud v této věci posuzoval dodatečné proplacení služebního příjmu žalobce za dobu všech jeho přestávek na jídlo a odpočinek ve službě v období od 1. 1. 2020 do 30. 9. 2023 podle zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“).
2. Žalobce byl služebně zařazen na služebním místě inspektora skupiny dopravních nehod dopravního inspektorátu územního odboru Sokolov Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje (dále jen „SDN“). Žalobce podal dne 23. 11. 2023 žádost o doplacení služebního příjmu s odůvodněním, že mu nebyl zaplacen služební příjem za dobu, kdy fakticky nečerpal přestávky ve službě.
3. Rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ze dne 13. 11. 2024, č. j. 4683/2024 (dále „prvoinstanční rozhodnutí“), byla žádost žalobce zamítnuta. K odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 5. 2025, č.j. PPR-59018-4/ČJ-2024-990131 (dále jen „napadené rozhodnutí“), prvoinstanční rozhodnutí změnil v části formálních nedostatků (identifikace služebního zařazení žalobce a jeho žádosti), které se netýkaly podstaty nároku žalobce. Dále žalovaný změnil prvoinstanční rozhodnutí výrokem I napadeného rozhodnutí tak, že (podvýrokem I) zamítl žádost o doplatek služebního příjmu za období od 1. 1. 2020 do 31. 7. 2020, neboť nárok byl promlčen, (podvýrokem II) zamítl žádost o doplatek služebního příjmu za období od 1. 8. 2020 do 31. 12. 2022, neboť žalobce v této době vykonával přerušitelnou službu, a (podvýrokem III) zamítl žádost o doplatek služebního příjmu za období od 1. 1. 2023 do 30. 9. 2023, neboť služba žadatele byla plánována jako nepřetržitá bez plánovaných přestávek ve službě na jídlo a odpočinek v souladu s § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru.
4. Proti napadenému rozhodnutí v celém rozsahu podal žalobce včasnou a přípustnou žalobu podle § 65 a násl. s. ř. s.

II.

Žaloba

5. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
6. Předmětem činnosti žalobce bylo zpracování dopravních nehod, zajištění výjezdů k dopravním nehodám a jejich dokumentace a řešení. Žalobce vykonával tyto činnosti převážně v terénu a zbytek v kanceláři. Žalobce svou žalobu odůvodnil tím, že přestávky byly sice formálně evidovány, ale fakticky čerpány nebyly, jelikož v době přestávek žalobce vykonával službu. Služba byla podle žalobce nepřerušitelná, neexistoval systém zastupitelnosti a přestávky nebyly předvídatelně plánovány. Žalobce tvrdil, že celý výkon služby včetně výjezdu nemohl přerušit, že na oddělení fungovala pouze jedna dvoučlenná hlídka bez možnosti plnohodnotného vystřídání, že příslušníci museli být během přestávky neustále na příjmu (mobil, radiostanice) a že nebyla stanovena jasná pravidla pro střídání během přestávky, kdy přestávky byly často čerpány až po více než 5 hodinách služby. Žalobce namítal, že žalovaný hodnotil provedené důkazy účelově. Podle žalobce měly přestávky povahu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

přiměřené doby na jídlo a odpočinek dle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, která se měla započítat do jeho pracovní doby.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný s odkazem na odůvodnění prvoinstančního a napadeného rozhodnutí navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
8. Žalovaný tvrdil, že žalobci byly přestávky fakticky umožněny. Žalovaný uvedl, že služba byla organizována v nepřetržitém, ale přerušitelném režimu, kdy přestávky byly plánovány ve čtyřech časových blocích během 24hodinové směny. Prvotní úkony na místě nehody mohly vykonávat jiné hlídky (prvosledové hlídky, hlídky obvodní oddělení policie a silničního dohledu). Žalovaný rozlišoval nezbytnou zastupitelnost (zajištění základních úkonů jinými hlídkami) a plnohodnotnou zastupitelnost (kompletní převzetí služby), kdy v běžných případech byla nezbytná zastupitelnost zajištěna a plnohodnotné zastoupení bylo pouze výjimečné, např. při závažných nehodách. Žalovaný popřel, že by provedené důkazy hodnotil selektivně. Přestávky byly ve většině případů čerpány dle harmonogramu a výjimečné případy jejich přerušení bylo možno dočerpát. Povinnost dosažitelnosti a být na příjmu nebyla žalobci uložena žádným služebním předpisem, avšak žalovaný potvrdil, že žalobce přiměřeně vnímal svou povinnost dosažitelnosti v souvislosti s (výjimečnou, nikoli běžnou) aktivací zakročovací povinnosti.

IV.

Rozhodnutí bez nařízení jednání a dokazování

9. Vzhledem k tomu, že žalovaný ve lhůtě mu k tomu soudem poskytnuté výzvou ze dne 15. 8. 2025, č. j. 57 Ad 2/2025-34, nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalobce s tímto postupem vyslovil výslovný souhlas v podání ze dne 26. 8. 2025, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.
10. Žalobcem označené listiny jsou součástí správního spisu, jímž správní soudy dokazování neprovádějí, neboť nejde o důkazní prostředky a správní soudy přezkoumávají tyto dokumenty jako součást správního spisu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS, nebo bod 29 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2022, č. j. 10 Afs 281/2020-70).

V.

Posouzení věci soudem

11. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkumná činnost soudu dále respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 in fine a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s.
12. Žaloba byla důvodná pouze zčásti.
13. Napadeným rozhodnutím bylo třemi oddělitelnými výroky zahrnutými do souhrnného výroku I rozhodnuto takto. Podvýrokem I byla zamítnuta žádost žalobce o doplatek služebního příjmu za období **od 1. 1. 2020 do 31. 7. 2020**, neboť nárok byl promlčen. Podvýrokem II byla zamítnuta žádost žalobce o doplatek služebního příjmu za období **od 1. 8. 2020 do 31. 12. 2022**, neboť žalobce v této době vykonával přerušitelnou službu.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Podvýrokem III byla zamítnuta žádost žalobce o doplatek služebního příjmu za období **od 1. 1. 2023 do 30. 9. 2023**, neboť služba žadatele byla plánována jako nepřetržitá bez plánovaných přestávek ve službě na jídlo a odpočinek v souladu s § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Žalovaný na str. 27 napadeného rozhodnutí uvedl, že jedním z důvodů rozdělení období, jehož se žádost žalobce týkala, na jednotlivá období do jednotlivých podvýroků napadeného rozhodnutí považoval za vhodné mj. proto, aby se mohl žalobce bránit proti jednotlivým výrokům zvlášť.

Období od 1. 8. 2020 do 31. 12. 2022

14. Podstata věci tkvěla v zodpovězení otázky, zda byly na pracovišti žalobce zajištěny takové podmínky, aby mohl žalobce působící na pozici inspektora SDN čerpat přestávku ve službě na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, nebo zda byla jeho služba nepřerušitelná a měl možnost využít toliko přiměřenou dobu na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, za kterou mu náležel služební příjem.
15. § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru stanoví, že příslušník má nárok na přestávku ve službě na jídlo a odpočinek (dále i jen „*Přestávka*“), nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, jestliže služební funkcionář nerozhodne na žádost příslušníka jinak, a to při trvání směny a) do 9 hodin v rozsahu 30 minut, b) nad 9 hodin v takovém rozsahu, aby jedna přestávka činila 30 minut a ostatní přestávky činily nejméně 15 minut. § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru stanoví, že Přestávka se nezapočítává do doby služby.
16. Podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru platí, že jde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek (dále i jen „*Pauza*“).

Relevantní judikatura

17. Zákon o služebním poměru rozlišuje dva režimy. První vychází z jeho § 60 odst. 1 a počítá s Přestávkou, za kterou žádný služební příjem nenáleží, neboť se, jak uvádí odst. 2 uvedeného paragrafu, nezapočítává do doby služby. Druhý režim pramení z § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru a vztahuje se k zajištění Pauzy. Výkon služby v tomto režimu nelze přerušit, takže se Pauza proplácí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2025, č. j. 2 As 310/2023-73, bod 12).
18. K rozlišení režimů Přestávky a Pauzy existuje již bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu.
19. Přestávka představuje zákonem garantovanou (nárokovou) dobu, v rámci které policista nevykonává službu a tento časový úsek je určen výhradně k jeho odpočinku, a to způsobem, který daný policista zvolí. Vyhodnocení, zda je režim výkonu služby přerušitelný, závisí v prvé řadě na charakteru služby a objektivních podmínkách na pracovišti. Důvody, pro které nelze přestávku čerpat, mohou vyplývat již ze samotného obsahu (náplně) služby, ale i z pracovního prostředí či vytíženosti příslušníků. Pokud jde o službu vykonávanou nepřetržitě, neznamená to ještě, že ji nelze přerušit. Pro závěr, zda se jedná o službu přerušitelnou, je nutné zkoumat, zda je technicky, resp. technologicky zajištěna možnost přerušit výkon služby a provést zastoupení jiným příslušníkem a zda je zástup za příslušníka, který přestávku čerpá, předvídatelně a dostatečně konkrétním způsobem organizačně zabezpečen a personálně zajištěn, tj. zda existuje dostatek personálních kapacit ke střídání příslušníků. Klíčové je zjištění, zda je umožněno přestávku čerpat v požadované délce a bez

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

toho, aby se příslušník musel věnovat služebním úkolům. O nepřerušitelnou službu se jedná rovněž v případech, kdy příslušníci bezpečnostních sborů jsou z různých důvodů, jako je např. nutnost plnění určitých služebních úkolů či pohotovost, fakticky omezeni v trávení celé doby přestávky dle vlastního uvážení. Nepředvídatelnost možných přerušení přestávky je totiž může stavět do stavu trvalé ostražitosti. Pro určení, zda je výkon služby přerušitelný či nikoli, je podstatná faktická uskutečnitelnost čerpání přestávky a absence omezení, jež objektivně a významně ovlivňují možnost příslušníka během přestávky volně nakládat s časem a věnovat se vlastním zájmům. Naopak, určitý diskomfort při čerpání přestávky (např. praktická nemožnost opustit budovu a skutečnost, že příslušník na sobě v budově musí mít služební úbor a vysílačku) nebrání tomu, aby šlo o Přestávku. Aby tedy bylo možné konstatovat, že výkon služby příslušníků lze přerušit, musí být příslušníkům umožněno čerpat přestávky na jídlo a odpočinek nezpochybnitelným způsobem tak, aby bylo zřejmé, že po celou dobu přestávky nemusí v zásadě plnit žádné služební povinnosti a úkoly a mohou se věnovat pouze tomu, aby se najedli a odpočinuli si, a to s výjimkou případné aktivace jejich zákonné zakročovací povinnosti. Jakkoliv je nezbytné vnímat, zda podmínky výkonu služby fakticky umožňují čerpání přestávek, neznamená to, že by bylo třeba přezkoumávat (ne)čerpaní každé jednotlivé přestávky, a to často mnoho let zpětně. Skutečnost, zda byla každá jednotlivá přestávka fakticky čerpána, není rozhodující pro závěr o (ne)přerušitelnosti služby. Jednotlivé incidenty nečerpaní přestávek nicméně mohou představovat faktor, který svědčí o reálné (ne)možnosti čerpání přestávek z různých objektivních důvodů, např. neexistence dostatečného personálního zabezpečení zastupitelnosti či absence organizačního, technického a technologického zajištění čerpání přestávek (srov. shrnutí v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2025, č. j. 1 As 62/2025-70, body 40 až 42).

20. Zjednodušeně lze z uvedeného shrnutí kasačního soudu konstatovat, že závěr o přerušitelnosti služby lze přijmout jen tehdy, pokud z náplně služebních povinností konkrétního policisty a konkrétních podmínek na pracovišti vyplývá, že policistu v době přerušení služby, jejíž plnění musí být zajištěno kontinuálně, pro čerpání přestávky někdo zastoupil tak, aby policista v době odpočinku neplnil žádné služební povinnosti (mohl se věnovat jakékoli činnosti podle svého uvážení s výjimkou plnění zakročovací povinnosti). Za (plnohodnotný) zástup se přitom považuje jen takové zastoupení, při němž je policistovi předem známo, jakým konkrétním způsobem bude jeho zástup organizačně a personálně zabezpečen. Pokud je policista v pohotovosti, zda v době jeho odpočinku nastane případ, kdy bude muset plnit služební povinnosti, a nemůže tedy předvídat, zda si bude moci nepřerušovaně odpočinout, jde o stav trvalé ostražitosti vylučující závěr o přerušitelnosti výkonu služby. Pro posouzení přerušitelnosti služby není nutno zjišťovat faktické čerpání každé jednotlivé přestávky, jednotlivé incidenty nečerpaní přestávek však mohou osvědčit reálnou nemožnost čerpání přestávek.
21. Přímě k policistům provádějícím výjezd k řešení dopravních nehod se již Nejvyšší správní soud vyjádřil v několika rozsudcích (viz body 1 a 3 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2025, č. j. 2 As 310/2023-73, bod 3 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2025, č. j. 3 As 255/2023-84, body 1 a 2 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2025, č. j. 6 As 104/2024-78, bod 5 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2024, č. j. 6 As 72/2023-40). Přínosná může být vzhledem k obdobnému charakteru činnosti i judikatura k policistům na oddělení kriminalistické techniky v nepřetržitém režimu, kteří konají výjezdy, a judikatura k policistům zařazeným do výjezdové hlídky integrovaného operačního střediska, resp. k policistům zařazeným na obvodním oddělení konajícím výjezdy

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

(viz bod 3 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2024, č. j. 5 As 2/2024-29, bod 2 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2024, č. j. 8 As 181/2022-73 a bod 2 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2023, č. j. 10 As 132/2023-80).

22. Povinnost přesvědčivě popsat nezbytná opatření, která zajišťují čerpání přestávky v zákonné délce a standardu, a způsob, jakým jsou policisté v případě čerpání přestávky ve službě zastupováni, tíží služebního funkcionáře (viz bod 14 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2025, č. j. 2 As 310/2023-73, obdobně bod 40 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2025, č. j. 3 As 255/2023-84 a body 15 a 16 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2024, č. j. 10 As 252/2023-77). Soudy hodnotí přijetí, zavedení a prosazování pravidel pro zastupování příslušníků během přestávek (viz bod 29 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2025, č. j. 3 As 255/2023-84).
23. Není rozdílu mezi tím, zda povinnost plnit služební povinnosti znemožní zahájit plánovanou přestávku, nebo zda zasáhne průběh započaté plánované přestávky (viz bod 18 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2025, č. j. 2 As 310/2023-73).
24. Za Pauzu je nutno považovat situace, kdy je policista stále dosažitelný a připravený přerušit přestávku v případě potřeby, pokud policista s určitou ne zcela bezvýznamnou pravděpodobností může očekávat oznámení, kvůli němuž bude muset přestávku přerušit, aniž by měl jistotu, že jej někdo jiný zastoupí. Služba je nepřerušitelná i v případě, že je pravděpodobné, že policista bude moci plánovanou přestávku nerušeně čerpat, avšak s ohledem na povahu zvolených organizačních opatření je to nikoli jisté či s jistotou prakticky hraničící. Plnohodnotné zastoupení policisty je podmíněno tím, že policista má prakticky jistotu, že v době přestávky bude některým z policistů na oddělení zastoupen (viz body 13, 16 a 17 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2025, č. j. 2 As 310/2023-73, bod 29 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2025, č. j. 6 As 104/2024-78). Skutkové zjištění, že nebylo konkrétně a jasně stanoveno zastupování příslušníků útvaru řešení dopravních nehod během čerpání přestávky a čas stanovený pro čerpání přestávky byl formálně stejný, vede ke skutkovému závěru, že příslušník byl neustále ve stavu ostražitosti vylučujícím Přestávku (viz bod 41 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2025, č. j. 3 As 255/2023-84). Za plnohodnotné zastoupení nelze vzhledem k povaze služby považovat zastoupení policistou z jiného územního odboru téhož krajského ředitelství policie. Pokud měl policista naplánovanou přestávku v době zahájeného výjezdu, nemohl být zastoupen, jelikož tuto činnost není možné přerušit a předat případnému zástupci v jejím průběhu. Zároveň by se v praxi problém často pouze přesunul na zástupce, který přestávku v okamžiku neodkladného výjezdu dosud nezačal, ale měl by ji začít čerpat v jeho průběhu (srov. bod 28 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2024, č. j. 5 As 2/2024-29). Nadřízení příslušníci musí přinejmenším umožnit čerpat přestávku, jejíž čas musí konkrétně určit a za tím účelem (opět) nastavit nezbytná technická (technologická) a organizační opatření zajištěná dostatečnými personálními kapacitami ke střídání příslušníků. Nesmí jít zároveň pouze o přijetí formálních opatření, ale o skutečnou faktickou možnost přestávku čerpat. Pokud by tedy nadřízení příslušníci i přes existenci opatření k čerpání přestávek např. prokazatelně vyžadovali plnění služebních úkolů v jejím průběhu, čerpání přestávky by nebylo fakticky možné. Toto je předmětem skutkových zjištění (viz bod 35 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2024, č. j. 8 As 181/2022-73). Příslušník nemůže řádně čerpat přestávku ve službě, pokud nebyla přijata žádná opatření zajišťující zastupování během přestávky. Zajištění plynulosti provozu a bezpečnosti na pozemních komunikacích z povahy věci vylučuje, aby policisté čerpali přestávky ve stejný čas najednou. Takto nastavené podmínky pro čerpání přestávek vedou k jedinému: příslušník je neustále ve stavu ostražitosti,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

protože neví, zda se nemusí z minuty na minutu vrátit do služby. Příslušník se nemůže beze strachu a v klidu najít a odpočinout si, neboť ho nikdo během přestávky nezastoupí – ostatní totiž také čerpají přestávku ve službě (viz bod 23 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2024, č. j. 10 As 252/2023-77).

25. Nepředvídatelnost možných omezení v trávení celé doby čerpané přestávky může policistu stavět do stavu trvalé ostražitosti, kdy důsledkem takové absence systémového organizačního zabezpečení čerpání přestávek je nemožnost čerpat přestávku v požadované délce bez omezení (viz bod 34 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2025, č. j. 3 As 255/2023-84). I v případě, že policista může být informován o tom, že se stala dopravní nehoda, aniž k ní musí okamžitě vyjet, neznamená, že jde o Přestávku, protože nejde o dobu, kdy policisté nemusí řešit žádný služební úkol. Pokud policista musí očekávat upozornění, kvůli němuž musí přestávku přerušit, jde o Pauzu (viz bod 35 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2025, č. j. 3 As 255/2023-84). Zjištění, že přestávky po formální stránce nebyly dostatečně organizačně zajištěny, postačí k závěru o Pauzách, bez ohledu na faktické poměry na pracovišti, nezbytnost odlišit specifika služebního poměru či potřebu řešit zastupování pouze u aktuálních dopravních nehod. Rozhodující není ani to, zda policista musí okamžitě k dopravní nehodě vyjet a provádět neodkladné úkony, ale toliko to, že služební funkcionář neučinil žádné organizační opatření, kterým by zajistil plnohodnotné vystřídání policisty během přestávky ve službě (bod 42 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2025, č. j. 3 As 255/2023-84). Podstatná je jak formální stránka - tedy zda je organizace čerpání přestávek upravena vnitřními předpisy či jinou formou, čerpání přestávek je plánováno v rozpisech služby apod., tak i skutečná praxe - tedy zda jsou formálně stanovené přestávky skutečně dodržovány (viz bod 33 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2025, č. j. 6 As 104/2024-78). Služební funkcionář musí prokázat dostatečnost organizačního řešení zastupitelnosti jednotlivých příslušníků. Nestačí tvrdit, že hlídka nemusí být v době čerpání své přestávky zastoupena jinou hlídkou, neboť nemusí nově nahlášenou nehodu zpracovávat. Služebnímu funkcionáři nepostačuje tvrdit popis faktického fungování přestávek během služeb na pracovišti nebo tvrdit, že příslušníci fakticky přestávky ve stejný čas nečerpají, neboť je jim umožněno přestávky čerpat operativním způsobem podle aktuální situace. Pro závěr o procesním neúspěchu služebního funkcionáře postačuje již to, že přestávky po formální stránce dostatečně organizačně zajištěny nebyly (viz bod 34 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2025, č. j. 6 As 104/2024-78). Pokud jde o posouzení, zda nedodržení plánovaných přestávek se dělo *běžně*, nelze přehlížet, že zásahem do plánované přestávky není jen zásah do přestávky již zahájené (v průběhu přestávky vznikla nutnost neodkladného výjezdu), ale i opožděným zahájením naplánované přestávky (v době plánované přestávky příslušníci plnili povinnosti na výjezdu). Nejvyšší vypovídací hodnotu v tomto ohledu mají výpovědi těch příslušníků, kteří sloužili na obdobných pozicích (viz body 56 a 57 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2024, č. j. 6 As 72/2023-40). Pokud je možnost čerpání přestávky příslušníkem příliš odvislá od konkrétních okolností nastalých v průběhu služby, a nejistota příslušníka, zda si bude moci přestávku v plánovaném čase plnohodnotně vyčerpat, nebyla výjimečná či mimořádná, nelze situaci přirovnat ke zcela mimořádné situaci, která vyžaduje zakročovací povinnost, iniciativu příslušníka i mimo službu ve smyslu § 10 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o Policii ČR“) (viz bod 62 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2024, č. j. 6 As 72/2023-40). Pro posouzení otázky, zda příslušník čerpal Přestávky, nebo Pauzy, nemá být rozlišováno mezi případy, kdy nebylo možné přestávku vůbec čerpat a kdy ji bylo možno odložit na pozdější dobu, ale příslušník o odložení přestávky nepožádal. § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

předpokládá vlastní vůli příslušníka a nemá dopadat na situace, kdy je opožděné čerpání přestávky vynuceno aktuálními podmínkami (viz bod 64 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2024, č. j. 6 As 72/2023-40). Policista nemůže řádně čerpat přestávku, pokud během ní musí řešit služební úkoly včetně vyřizování hovorů za účelem posouzení naléhavosti zásahu, neboť je tím uveden do stavu trvalé ostražitosti. Policisté čerpající přestávku mají nárok na to, že se mohou spolehnout na zástup. Pokud policista musí očekávat upozornění, kvůli němuž musí přestávku přerušit, a současně nemá žádnou jistotu, že jej někdo jiný zastoupí, je uveden do stavu trvalé ostražitosti. V takovém případě ovšem nemůže plnohodnotně čerpat již započatou přestávku, neboť není schopen předvídat, zda a kdy bude muset přestávku přerušit (viz body 37 a 38 a 43 a 44 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2023, č. j. 10 As 132/2023-80).

26. Pro *faktickou možnost čerpání přestávky* není rozhodující statistická pravděpodobnost (celkový počet) narušení přestávky. Rozhodující je, zda vedoucí organizační složky policie umožnil čerpat přestávky, vymezil konkrétní čas pro jejich čerpání a zda za tímto účelem přijal nezbytná organizační, technická a personální opatření ke střídání všech příslušníků policie. Tato opatření přitom musí prokazatelně existovat (viz bod 37 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2025, č. j. 3 As 255/2023-84). Výjezdová služba je službou nepřerušitelného charakteru. Pokud policista vykonává službu při výjezdech a na stanici, ke zjištění o nepřerušitelnosti služby jako celku postačuje závěr o nepřerušitelnosti výjezdové služby. Není rozhodné, že za dobu služby vykonané výjezdy a na stanici dosahuje počet narušených přestávek za celé rozhodné období v průměru přibližně 7-8 %. Celkový počet služeb s narušenou či nevyčerpanou přestávkou se pohyboval v řádech desítek ročně (viz body 25 a 26 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2024, č. j. 5 As 2/2024-29). Soud nemusí statisticky kvantifikovat případy, v nichž příslušník nemohl řádně v plánovaném čase či v rozsahu předpokládaném zákonem vyčerpat přestávku na jídlo a oddech, s ohledem na zákonnou konstrukci nároku na Přestávku. Závěr, zda bylo do čerpání plánované přestávky zasaženo zcela mimořádně, či zda tomu bylo jinak, je možné seznat i bez statistických údajů (viz bod 71 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2024, č. j. 6 As 72/2023-40). Pokud příslušníci výjezdové hlídky fakticky sloužili i v době čerpání přestávek, svědčí to závěru, že jejich služba měla s ohledem na nedostatečné organizační zajištění zástupu v průběhu čerpání fakticky nepřetržitý a nepřerušovaný charakter. Fakticita nečerpání přestávek v kontextu nedostatečného organizačního zabezpečení čerpání přestávek osvědčuje závěr o nepřerušitelné službě. Rozhodující pro závěr o přerušitelnosti služby je faktické umožnění přestávky čerpat, nikoli fakticita samotného čerpání (viz body 33 a 34 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2024, č. j. 8 As 181/2022-73). Argumentace faktickými poměry, pokud jde o statistické údaje o nízkém počtu událostí, které by vyžadovaly okamžitý výjezd policistů, osvědčující, že se policista nemohl obávat žádného narušení přestávky (že běžně nedocházelo k narušení přestávek a že narušení přestávek bylo výjimečné) a tudíž pravidla zastupování nebyla potřebná, není případná. Služební funkcionář totiž musí zjistit, zda na pracovišti existuje systém, případně pravidla pro čerpání přestávek, což přirozeně zahrnuje pravidla pro zastupování policistů během přestávek. Služební funkcionář se nemůže této povinnosti vyhnout jen odkazem na faktické poměry, které v minulosti či momentálně panují na daném pracovišti. Pokud judikatura mluví o *faktické možnosti čerpat přestávku* nebo o *facticitě čerpání přestávek*, nemyslela tím jakousi statistickou pravděpodobnost či celkový počet narušení přestávky. Není třeba podrobně zkoumat, zda žalobce někdy v minulosti přerušil svou přestávku či jak často dochází k narušení přestávky, byť se může jednat o významnou okolnost. Zkoumá se jen to, zda vedoucí organizační složky policie umožnil

čerpat přestávky, vymezil konkrétní čas pro jejich čerpání a přijal za tímto účelem nezbytná organizační, technická a personální opatření ke střídání všech příslušníků policie (viz body 28 a 29 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2023, č. j. 10 As 132/2023-80). Jakkoli četnost narušení přestávek je jedním z faktorů, který může poukazovat na nemožnost čerpání přestávek z různých objektivních důvodů (např. chybějící pravidla pro zastupování), faktické poměry je nutno hodnotit v souvislosti s tím, zda je dostatečně zabezpečeno čerpání přestávek zastupováním. Četnost narušení přestávky není sama o sobě rozhodující. Okolnost, že v průměru musí policista během své přestávky přistoupit ke službě jen zřídka, není argumentem pro svévolné narušování přestávky (viz body 39 a 45 a 46 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2023, č. j. 10 As 132/2023-80). Pro posouzení věci nemohou být klíčové otázky, které se týkají kvantifikace toho, jak často resp. výjimečně došlo v případě daného dopravního inspektorátu v určitém období k tomu, že nebylo vůbec možno přestávku čerpat, v kolika případech bylo možno přestávku přesunout či dokonce jaký byl průměrný počet nehod denně. Přestávku je totiž nutno obecně vnímat jako zákonem garantovanou dobu, v rámci které policista nevykonává službu a tento časový úsek je určen výhradně k jeho odpočinku, a to způsobem, který daný policista zvolí. Proto se také nezapočítává do doby služby. Výše uvedené samozřejmě s ohledem na specifika výkonu služby a úkoly stanovené zákonem o Policii ČR neznamená, že by policista během přestávky nebyl ve službě, tedy že by neměl být připraven konat v případě ohrožení nebo porušení vnitřního pořádku a bezpečnosti, jehož odstranění spadá do úkolů policie (viz § 10 odst. 1 zákona o Policii ČR). Čerpání přestávky je však dle zákonné konstrukce při výkonu služby pravidlem a ze své podstaty nepochybně předpokladem řádného výkonu další navazující služby (bod 23 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 259/2018-43). Mimořádností je třeba rozumět stav, který je zcela výjimečný a obvykle k němu vůbec nedochází. Hodnocení mimořádnosti situace, kdy nedošlo k čerpání přestávek, nepředstavuje rozhodující aspekt. Pokud příslušníci výjezdové hlídky fakticky sloužili i v době plánovaných přestávek a byli připraveni v případě dopravní nehody k ní ihned vyjet, jejich služba s ohledem na nedostatečné organizační zajištění zástupu v průběhu čerpání přestávky měla fakticky nepřetržitý a nepřerušovaný charakter (bod 26 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 259/2018-43).

27. Zakročovací povinnost, přesněji povinnost iniciativy dle § 10 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, se týká *ohrožení nebo porušení vnitřního pořádku a bezpečnosti, jehož odstranění spadá do úkolů policie*. Zakročovací povinností není plnění služebních úkolů, i když není ohrožen nebo porušen vnitřní pořádek nebo bezpečnost. Čerpání přestávky je pravidlem a zásah do čerpání je proto výjimkou, kterou lze odůvodnit potřebou okamžité reakce na událost, jež je svou povahou výjimečná a nepředvídatelná (viz bod 40 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2023, č. j. 10 As 132/2023-80).
28. Po příslušnících nelze požadovat, aby se sami aktivně domáhali přestávky na jídlo a oddech, aniž by jim bylo konkrétně určeno, kdy takovou přestávku mohou využít, s tím, že pokud by se stanovení přestávky nedomáhali, jejich nárok na tuto přestávku by zanikl (viz bod 31 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2025, č. j. 6 As 104/2024-78). Skutečnost, že příslušníci byli s rozvržením doby služby a plánem přestávek předem seznámeni, nebo že příslušníci odsouhlasili výkaz služeb, který obsahoval počet hodin odsloužených směn a počet přesčasových hodin, nijak nezhojuje skutečnost, že plány přestávek nebyly dodrženy (viz bod 63 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2024, č. j. 6 As 72/2023-40).
29. Smysl zákonného nároku na plánované přestávky v časových intervalech a rozsahu předpokládaném zákonem je poskytnout příslušníkovi prostor pro jídlo a oddech způsobem, Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

který příslušník zvolí. Čerpání přestávky je pravidlem a ze své podstaty předpokladem řádného výkonu navazující služby; organizační nedostatek nerespektující smysl přestávky na jídlo a odpočinek nelze systémově nahrazovat tím, že se nevyčerpaná přestávka započítá jako výkon služby přesčas (viz bod 69 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2024, č. j. 6 As 72/2023-40). Klíčové je vyřešení plnohodnotného vystřídání policisty vykonávajícího službu výjezdové hlídky. Nikoliv kvantifikace počtu případů, kdy žalobce nemohl přestávku vykonat. Pokud nebylo uspokojivě vyřešeno plnohodnotné vystřídání policisty v situaci, kdy výjezd k dopravní nehodě a související neodkladné úkony zasáhly do doby čerpání nařízené přestávky, nelze nevyčerpanou přestávku započítávat jako výkon služby přesčas (bod 24 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 259/2018-43).

Odůvodnění napadeného rozhodnutí

30. Žalovaný odůvodnil výrok I napadeného rozhodnutí následujícími závěry.
31. Služební činnost žalobce primárně spočívala ve zpracování dopravních nehod. Výkon služby žalobce byl organizován v nepřetržitém režimu prostřednictvím 24hodinových směn od 7:00 hod. do 7:00 hod., přičemž službu vždy konala právě jedna dvoučlenná hlídka SDN. Dohled nad bezpečností silničního provozu zajišťovaly hlídky silničního dohledu (dále jen „SD“), které vykonávaly službu v rámci dvou 12hodinových směn. V době 24hodinové služby hlídky SDN se tak vystřídaly 2 hlídky SD. Služba žalobce byla přerušitelná, kdy v rámci 24hodinové směny byly oběma členům hlídky SDN organizovány 4 třicetiminutové přestávky standardně plánované v časech 12:00 hod. až 12:30 hod., 17:00 hod. až 17:30 hod., 22:00 hod. až 22:30 hod. a 3:15 hod. až 3:45 hod. (viz str. 8 napadeného rozhodnutí).
32. Hlídka SDN zpracovávala náročné a závažné dopravní nehody, pro které je vyžadováno speciální vybavení a odbornost. Přítomnost hlídky SDN nebyla vyžadována u všech oznámených dopravních nehod, neboť některé typy dopravních nehod (např. malého rozsahu, bez zranění apod.) byly oprávněny zpracovávat i hlídky SD a hlídky pořádkové policie. Zpracování dopravních nehod zahrnovalo provedení prvotních a neodkladných úkonů na místě (např. zajištění vozidel, poskytnutí první pomoci apod.), avšak tyto úkony vykonávaly zpravidla teritoriálně nejbližší disponibilní síly a prostředky, které byly k dispozici příslušníkovi integrovaného operačního střediska, jimiž mohly být prvosledové hlídky, hlídky obvodního oddělení policie a hlídky SD (viz str. 10 napadeného rozhodnutí). Nasazení konkrétních sil je určeno povahou nahlášené události, kdy dopravní nehody zpracovávají hlídky pořádkové policie, hlídky SD a hlídky SDN. Zapojení hlídek obvodního oddělení policie a hlídky SD do zpracování oznámených dopravních nehod bylo běžnou praxí. Z toho žalovaný dovodil, že člen hlídky SDN nebyl povinen k neodkladnému výjezdu, jelikož provedení úkonů, které bylo třeba učinit neprodleně, bylo v běžné praxi delegováno na hlídky SD, popř. na hlídky obvodního oddělení policie. Služba žalobce tak byla přerušitelná na dobu naplánovaných přestávek s výjimkou doby výjezdu. Výjezd je sice nepřerušitelnou činností, ale je to vykompenzováno tím, že po dokončení výjezdu bylo možné službu přerušit a čerpat přestávku (viz str. 19 a 20 napadeného rozhodnutí).
33. Pokud jde o zastupitelnost, žalovaný vyšel z toho, že sloužila právě jedna dvoučlenná hlídka SDN a oběma členům hlídky byly přestávky plánovány ve shodný čas. Do zpracování dopravních nehod však byly zapojeny i hlídky SD a hlídky obvodního oddělení policie při provedení prvotních a neodkladných úkonů a do doby příjezdu hlídky SDN, resp. v případě méně závažné dopravní nehody mohla hlídka SD hlídku SDN zastoupit plnohodnotně. Hlídka SDN musela zpracovávat vážné dopravní nehody (se zraněním, rozsáhlé či hromadné), kdy je žádoucí včasný příjezd k nehodě bez průtahů. Při zpracování těchto nehod by hlídku

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

SDN mohla plnohodnotně zastoupit pouze jiná hlídka SDN nebo oddělení dopravních nehod jiného územního odboru, avšak tyto nehody jsou mimořádnými a výjimečnými událostmi, které neodrážejí běžný výkon služby - v rozhodném období šlo o 6 dopravních nehod se smrtelným zraněním a 34 s těžkým zraněním, kdy žalobce konal službu v případě 8 dopravních nehod s těžkým zraněním, aniž by nehoda zasáhla do jeho přestávek (viz str. 12, 15 až 17 napadeného rozhodnutí). Někteří příslušníci zařazení v rámci obvodního oddělení a příslušníci z hlídky SD si sice nebyli této možnosti zastoupení vědomi, ale to je vedlejší s ohledem na ojedinělost takových situací a s ohledem na to, že sami mohli provést prvotní a neodkladné úkony na místě a zajištění místa nehody (kdo bude následně dopravní nehodu zpracovávat, nebylo předmětem jejich rozhodnutí). Běžný režim služby žalobce se omezoval na případy méně závažných dopravních nehod, kde nebyl povinen k neprodlenému výjezdu. V případě vážných dopravních nehod musela hlídka SDN přerušit čerpání přestávky a na místo události vyjet okamžitě (viz str. 16, 17 a 19 napadeného rozhodnutí). Služba v hlídce SDN nevyžaduje až na výjimečné situace neprodlený výjezd a faktická zastupitelnost hlídky SDN je zajištěna prostřednictvím operačního střediska, a to hlídkami SD a obvodního oddělení policie. V době plánované přestávky hlídky SDN byly vždy k dispozici další hlídka (hlídka dopravního inspektorátu či hlídka obvodního oddělení policie), které mohly zastoupit hlídku SDN v prvotních a neodkladných úkonech na místě a zajistit místo dopravní nehody do doby příjezdu hlídky SDN, pokud by byl potřeba. Faktická zastupitelnost hlídky SDN byla tedy zajištěna dostatečně. SDN je příslušná k šetření dopravních nehod, při kterých dojde k usmrcení nebo zranění osoby; pokud vznikne podezření, že některý ze zúčastněných řidičů řídil vozidlo po požití alkoholu nebo jiné návykové látky před nebo během jízdy; u kterých dojde k úniku nebezpečné věci (látky); pokud se jedná o přepravu nadrozměrného nákladu, uplatňuje-li řidič technickou závadu na vozidle jako příčinu dopravní nehody; dojde-li k hmotné škodě převyšující zřejmě na některém ze zúčastněných vozidel včetně přepravovaných věcí částku 100 000 Kč a u kterých vznikne hmotná škoda na majetku třetí osoby (viz str. 17 a 18 až 20 napadeného rozhodnutí).

34. K vytiženosti žalobce při běžném výkonu služby žalovaný s odkazem na vyhodnocení vzorku směn během měsíce srpna 2020, dubna 2021 a května 2022 uvedl, že v srpnu 2020 žalobce vykonal 7 směn (při nichž ve 3 případech bylo výjezdem žalobce do přestávky zasaženo), v dubnu 2021 směn 7 (při nichž ve 4 případech bylo výjezdem žalobce do přestávky zasaženo) a v květnu 2022 směn 8 (při nichž ve 2 případech bylo výjezdem žalobce do přestávky zasaženo). V tomto období bylo žalobci naplánováno celkem 82 přestávek, z nichž v 9 případech bylo zasaženo do čerpání plánované přestávky. Žalovaný z toho učinil závěr, že docházelo k narušení čerpání plánovaných přestávek žalobce, avšak jen výjimečně, a proto žalobce mohl běžně čerpat plánované přestávky ve službě (viz str. 21 až 26, 32 a 33 napadeného rozhodnutí).
35. V případě dopravních nehod, které jsou oprávněny zpracovat i jiné policejní hlídky, byla dána plnohodnotná možnost zastupitelnosti členů hlídky SDN právě těmito ostatními policejními hlídkami. V případě těch dopravních nehod, jejichž zpracování vyžadovalo přítomnost SDN, avšak nejednalo se o ty nejzávažnější případy dopravních nehod, byla stanovena faktická zastupitelnost při provedení prvotních a neodkladných úkonů na místě dopravní nehody, přičemž není vyloučeno, že až na základě těchto prvotních zjištění byla vyhodnocena nutnost přítomnosti hlídky SDN. To neznamena, že hlídka SDN musela na místo dopravní nehody dorazit okamžitě, tj. přerušit již zahájené čerpání přestávky. U třetí (zbývající) kategorie dopravních nehod (nehody nejvyšší závažnosti) mohlo být hlídce SDN nařizeno přerušení čerpání přestávky a konání výjezdu k dopravní nehodě. Případně současně napadlou stejně závažnou dopravní nehodu by řešila hlídka SDN jiného územního odboru. Z hlediska

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

běžného výkonu služby byl však nápad těchto nejzávažnějších druhů dopravních nehod mimořádný a výjimečný (viz str. 30 a 31 napadeného rozhodnutí).

36. Žalovaný dále dospěl ke skutkovému závěru, že plánované přestávky bylo fakticky možné čerpat. Bylo zavedenou praxí, že členové hlídky SDN byli na příjmu služebního mobilního telefonu, resp. vysílačky, na dobu přestávky jim nebyly nařízeny další povinnosti ani podmínky (např. místo čerpání přestávky). Požadavek na žalobce, aby byl v době přestávky dosažitelný, je přiměřený pro případnou aktivaci zakročovací povinnosti, za niž žalovaný považoval případy oznámení mimořádné či výjimečné události spočívající v nápadu závažné dopravní nehody např. s úmrtím. Žalobce nebyl v době přestávky ve stavu trvalé ostražitosti, neboť nebyl povinen k okamžitému zásahu mimo výjimečné a mimořádné události a běžně k aktivaci zakročovací povinnosti nedocházelo. Žalobce nebyl omezen v nakládání se svým volným časem v době přestávky. Ve všech zjištěných případech zásahů do plánovaných přestávek měl žalobce dostatečný prostor pro nerušené dočerpání přestávek. Žalobce neprojevili nesouhlas s měsíčními výpisy o čerpání přestávek (viz str. 11, 12, 26, 33, 35 až 37 napadeného rozhodnutí).
37. Změnu výroku prvoinstančního rozhodnutí odůvodnil žalovaný tím, že bylo třeba rozhodnout samostatným výrokem o každém z období, jichž se týkala žádost žalobce (viz str. 26 a 27 napadeného rozhodnutí).

Posouzení soudu

38. Podstata sporu spočívá v otázce, zda formální i faktické podmínky služby žalobci umožňovaly čerpat Přestávky, nebo zda byla jeho služba nepřerušitelná a měl možnost využít toliko Pauzy, za které náleží služební příjem.
39. O časovém vymezení služby žalobce učinil žalovaný následující závěry: Žalobce sloužil v nepřetržitém režimu 24hodinových směn dvoučlenné hlídky SDN. Službu vždy konala právě jedna dvoučlenná hlídka SDN. Oběma členům hlídky SDN byly plánovány 4 třicetiminutové přestávky v časech 12:00 hod. až 12:30 hod., 17:00 hod. až 17:30 hod., 22:00 hod. až 22:30 hod. a 3:15 hod. až 3:45 hod. (viz str. 8 napadeného rozhodnutí). O charakteru služby žalobce a její náplni učinil žalovaný následující závěry: Služební povinnosti žalobce zahrnovaly mj. povinnost přerušit čerpání přestávky a bez jakýchkoli průtahů vyjet na místo oznámené nejzávažnější dopravní nehody (s vážným či smrtelným zraněním). U ostatních vážných dopravních nehod, které vyžadovaly výjezd hlídky SDN, bylo možné, aby prvotní a neodkladné úkony na místě provedly jiné policejní složky. K nejzávažnějším dopravním nehodám docházelo v době služby žalobce statisticky výjimečně a výjezdy k takovému druhu dopravních nehod nebyly běžné. Samotný výjezd žalobce na místo dopravní nehody byl nepřerušitelnou činností a žalobce mohl přerušit službu až po dokončení výjezdu. Fakticky k narušení čerpání plánovaných přestávek docházelo početně ojediněle - podle šetření žalovaného ve vzorku 3 kalendářních měsíců došlo k narušení přestávky v 9 případech z 82 plánovaných přestávek (viz str. 10, 12, 16, 17, 18, 19, 20, 25 a 30). Mimo dobu výjezdů mohl žalobce přestávku čerpat, avšak byl povinen být během přestávky dosažitelný a na příjmu za účelem kontaktování s pokynem k výjezdu k vážné dopravní nehodě. Zakročovací povinnost žalobce byla aktivována v případě oznámení mimořádné či výjimečné události, již je mj. nejzávažnější dopravní nehoda s úmrtím. Žalobce neprojevili nesouhlas s měsíčními výpisy o čerpání přestávek ani nehlásil problémy s čerpáním přestávek (viz str. 12, 26, 31 a 35 napadeného rozhodnutí).
40. Uvedená zjištění žalovaného sama o sobě podle soudu vylučují vzhledem k výše popsané judikatuře Nejvyššího správního soudu u žalobce závěr, že čerpal Přestávky.

41. Nebylo sporu o tom, že žalobci v režimu nepřetržité služby byly přestávky k jídlu a odpočinku formálně naplánovány. Současně je však obecně známo, že k vážným (i nejzávažnějším) dopravním nehodám dochází, ostatně právě proto bylo jejich šetření součástí služebních povinností policejní složky, do níž byl žalobce zařazen. Dále je obecně známo, že nelze předvídat, zda a kdy k vážné (nejzávažnější) dopravní nehodě dojde. Žalobce nemohl vycházet například z toho, že letos (v tomto měsíci apod.) už k vážné (nejzávažnější) dopravní nehodě došlo, tudíž nemusí být po zbytek roku (po zbytek měsíce apod.) ve službě v trvalé ostražitosti a může si být jistý, že k vážné (nejzávažnější) dopravní nehodě nedojde a nebude muset přestávku určenou ke svému odpočinku přerušit. Pokud žalovaný zjistil, že žalobce byl povinen trávit dobu určenou k jídlu a oddechu tak, že musel být na příjmu, dosažitelný na služebním mobilním telefonu (pevné lince nebo vysílače), a v případě, že v této době obdrží pokyn k výjezdu k vážné (nejzávažnější) dopravní nehodě, je povinen dobu oddechu přerušit a k takovému typu dopravní nehody vyjet, šlo o nepřerušitelný výkon služby. Systém služby byl totiž organizován tak, že žalobce musel vyjet k určitému druhu dopravních nehod a bylo to jeho předpokládanou a stanovenou služební povinností. Šlo tak o případy, kdy žalobce musel dobu oddechu přerušit a provést výjezd. Žalovaný uznával, že výjezd žalobce představoval nepřerušitelný výkon služby, což nemůže znamenat nic jiného, než že zasáhl-li výjezd do naplánované doby oddechu, nemohl žalobce přestávku využít k oddechu a musel ji odsunout na později. Soud připomíná, že není rozdílu mezi tím, zda povinnost plnit služební povinnosti (vykonat výjezd u dopravní nehody) znemožnila žalobci zahájit plánovanou přestávku, nebo zda zasáhla průběh plánované přestávky. Argumentace žalovaného, že žalobce mohl čerpat přestávku až po dokončení výjezdu, je tedy neopodstatněná. Též soud dodává s odkazem na judikaturu, že ke zjištění o nepřerušitelnosti služby jako celku postačuje závěr o nepřerušitelnosti výjezdové služby policisty, který vykonává službu při výjezdech a na stanici. Soud akcentuje, že si je vědom, že bezodkladný výjezd žalobce k vážným (nejzávažnějším) dopravním nehodám byl pouze jednou z mnoha žalobcových služebních povinností.
42. Ze zjištění žalovaného tak podle výše uvedené judikatury nelze učinit závěr, že žalobce vykonával přerušitelnou službu, neboť z náplně služebních povinností žalobce a konkrétních podmínek na jeho pracovišti vyplynulo, že žalobce v případě zásahu u vážných (nejzávažnějších) dopravních nehod nikdo nezastupoval a žalobce byl povinen v těchto případech výjezdem splnit své služební povinnosti a nemohl se věnovat činnostem podle svého uvážení. Žalobce byl povinen být v době přestávek v pohotovosti, zda v době jeho odpočinku nastane případ, kdy bude muset plnit výjezdem své služební povinnosti, a nemohl předvídat, zda si bude moci nepřerušovaně odpočinout. Žalobce byl tedy v době přestávek ve stavu trvalé ostražitosti, kdy tento stav bez dalšího vylučuje závěr o přerušitelnosti výkonu jeho služby. Soud připomíná, že podle judikatury platí, že je-li služební povinností policisty očekávat v době přestávky upozornění, kvůli němuž musí přestávku přerušit, jde o Pauzu. Soud odkazuje i na judikaturní závěr, že služební funkcionář nemůže procesně uspět s argumentací, že hlídka nemusí být v době čerpání své přestávky zastoupena jinou hlídkou, neboť nemusí nově nahlášenou nehodu zpracovávat nebo že je hlídce umožněno přestávky čerpat operativním způsobem podle aktuální situace – pro závěr o nepřerušitelnosti služby totiž postačuje zjištění, že přestávky nebyly po formální stránce dostatečně organizačně zajištěny.
43. Žalobce nebyl v době přestávek plnohodnotně zastoupen. Podle judikatury nelze za plnohodnotné zastoupení vzhledem k povaze služby považovat zastoupení policistou z jiného územního odboru téhož krajského ředitelství policie. Nejvyšší správní soud v tomto směru přiléhavě argumentoval tím, že fakticky by takový zástup vedl k tomu, že by zástupce z jiného územního odboru v době takového zástupu žalobce jednak nemohl vykonávat služební

povinnosti vyplývající z jeho zařazení ve svém územním odboru a jednak by též nemohl využít svou přestávku v okamžiku zástupu. Skutkové zjištění žalovaného, že žalobce mohl zastoupit příslušník z jiného územního odboru, neosvědčuje podle výše uvedené judikatury plnohodnotné zastoupení. Takové zastoupení totiž, bez ohledu na to, zda bylo fakticky realizováno nebo jen organizačně předpokládáno, nemohlo ujistit žalobce, že nemusí výjezd vykonat, jelikož v územním odboru, kam byl přidělen, žádný zástup neexistoval. Argumentaci žalovaného o zajištění zastoupení žalobce policisty z jiného územního odboru tedy nelze přisvědčit.

44. Faktické čerpání každé jednotlivé přestávky žalobce (byť i jen v namátkově vybraných měsících) nemůže tento závěr jakkoli zpochybnit. Není zapotřebí statisticky kvantifikovat případy, v nichž žalobce nemohl řádně v plánovaném čase vyčerpat přestávku na jídlo a oddech. Rozhodující pro učinění závěru o přerušitelnosti služby je faktické umožnění přestávky čerpat, nikoli fakticita samotného čerpání. Žalovaný nezjistil, že by k vážným (nejzávažnějším) dopravním nehodám nikdy nedocházelo. Pokud musel být žalobce stále dosažitelný a připravený přerušit přestávku v případě potřeby výjezdu k vážné (nejzávažnější) dopravní nehodě, šlo o nepřerušitelný výkon služby, i kdyby takový výjezd nebyl „pravděpodobný“ nebo „běžný“. Pokud nebylo jisté či s jistotou prakticky hraničící, že žalobce bude moci plánovanou přestávku nerušeně čerpat, šlo o nepřerušitelný výkon služby. Soud připomíná závěry judikatury, že zjištění, že přestávky po formální stránce nebyly dostatečně organizačně zajištěny, postačí k závěru o Pauzách, bez ohledu na faktické poměry na pracovišti, nezbytnost odlišit specifika služebního poměru či potřebu řešit zastupování pouze u aktuálních dopravních nehod. Rozhodující přitom není, zda policista musí okamžitě k dopravní nehodě vyjet a provádět neodkladné úkony, ale postačí, že služební funkcionář neučinil žádné organizační opatření, kterým by zajistil plnohodnotné vystřídaní policisty během přestávky ve službě. Pro faktickou možnost čerpání přestávky není rozhodující, v jakém počtu případů narušení přestávky došlo. Žalovaný uvedl, že k vážným dopravním nehodám docházelo statisticky výjimečně (početně ojediněle) a výjezdy k takovému druhu dopravních nehod nebyly běžné. Žalovaný zjistil, že v namátkově vybraných třech měsících *„k zásahu do čerpání přestávek v plánovaném čase došlo v 9 případech z 82 plánovaných přestávek ve službě“* (viz např. str. 25 napadeného rozhodnutí). Zde soud poukazuje na to, že Nejvyšší správní soud shledal nepřerušitelnost služby policisty vzhledem k jeho výjezdům v případě, kdy k narušení přestávek docházelo „jen zřídka“, příp. byl celkový počet služeb s narušenou přestávkou v řádech desítek ročně, což by byl dle uvedeného zjištění žalovaného i případ žalobce (jen ve 3 měsících šlo o 9 narušených přestávek). Nejvyšší správní soud akcentoval, že je k neúspěchu odsouzena argumentace služebního funkcionáře, že statistické údaje o nízkém počtu událostí, které by vyžadovaly okamžitý výjezd policistů, osvědčují, že se policista nemohl obávat žádného narušení přestávky (že běžně nedocházelo k narušení přestávek a že narušení přestávek bylo výjimečné) a tudíž pravidla zastupování nebyla potřebná - služební funkcionář totiž musí zjistit, zda na pracovišti existuje systém, případně pravidla pro čerpání přestávek, což přirozeně zahrnuje pravidla pro zastupování policistů během přestávek, a nemůže se této povinnosti vyhnout jen odkazem na faktické poměry, které v minulosti či momentálně panují na daném pracovišti. Rozhodující není četnost narušení přestávek policisty, nýbrž to, zda vedoucí organizační složky policie umožnil čerpat přestávky, vymezil konkrétní čas pro jejich čerpání a přijal za tímto účelem nezbytná organizační, technická a personální opatření ke střídání. Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že není rozhodující, jak často resp. výjimečně došlo v případě policisty v určitém období k tomu, že nebylo vůbec možno přestávku čerpat, v kolika případech bylo možno přestávku přesunout či dokonce jaký

byl průměrný počet nehod denně. Čerpání přestávky je totiž při výkonu služby pravidlem a ze své podstaty předpokladem řádného výkonu další navazující služby. Tím je základ právního posouzení žalovaného v napadeném rozhodnutí bezpečně vyvrácen.

45. Pokud žalovaný argumentoval tím, že vážná (nejzávažnější) dopravní nehoda aktivovala zákonnou zakročovací povinnost žalobce, nemohl mu soud přisvědčit. Povinnost výjezdu k vážné (nejzávažnější) dopravní nehodě tvořila jednu ze základních povinností žalobce, k tomu byl vybaven a vyškolen. Nešlo tedy o zakročovací povinnost, iniciativu příslušníka i mimo službu ve smyslu § 10 odst. 2 zákona o Policii ČR. Pokud by výjezd k vážné (nejzávažnější) dopravní nehodě byl povinností všech policistů (ve službě i mimo službu), nebylo by důvodu tyto úkony speciálně ukládat policejní složce, jíž byl žalobce součástí, a nebylo by důvodu vyžadovat po žalobci, aby i v době přestávky byl dosažitelný pro oznámení o potřebě výjezdu k takové nehodě. Zakročovací povinnost, povinnost iniciativy, dle § 10 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, se týká *ohrožení nebo porušení vnitřního pořádku a bezpečnosti, jehož odstranění spadá do úkolů policie*. Zakročovací povinností není plnění služebních úkolů, i když není ohrožen nebo porušen vnitřní pořádek nebo bezpečnost. Čerpání přestávky je pravidlem a zásah do čerpání je proto výjimkou, kterou lze odůvodnit potřebou okamžité reakce na událost, jež je svou povahou výjimečná a nepředvídatelná. Služební povinnosti žalobce však služební funkcionáři nastavili tak, že povinnost zásahu u vážné (nejzávažnější) dopravní nehody v době jeho služby předvídali.
46. Argumentace žalovaného, že žalobce neprojevil nesouhlas s měsíčními výpisy o čerpání přestávek ani nehlásil problémy s čerpáním přestávek, nebyla případná, protože podle judikatury po příslušnících nelze požadovat, aby se sami aktivně domáhali přestávek na jídlo a oddech, nebo projevovali nesouhlas s výkazem služeb.
47. Soud tedy vyhodnotil opatření zajišťující čerpání přestávky v zákonné délce a standardu, způsob, jakým byl žalobce v případě čerpání přestávky ve službě zastupován, a přijetí, zavedení a prosazování pravidel pro zastupování žalobce během přestávek tak, jak je skutkově zjistil žalovaný, jako zjištění osvědčující závěr o nepřerušitelnosti služby žalobce a vylučující závěr o přerušitelnosti služby žalobce. Systém služby žalobce (technická a organizační opatření zajištěná dostatečnými personálními kapacitami ke střídání příslušníků) nebyl nastaven tak, aby žalobce mohl čerpat přestávky i v případech nutnosti bezodkladného výjezdu k závažné (nejzávažnější) dopravní nehodě. Žalobce byl povinen být z důsledku organizace výkonu své služby v době přestávek ve stavu trvalé ostražitosti, jelikož nemohl předvídat možná omezení v trávení celé doby naplánované přestávky. Žalobce zařazený do hlídky SDN byl povinen při výjezdu k závažným (nejzávažnějším) dopravním nehodám vykonávat službu i v době plánovaných přestávek a musel být připraven ihned vyjet k dopravní nehodě. Proto byla jeho služba s ohledem na nedostatečné organizační zajištění zástupu v průběhu čerpání přestávky fakticky nejen nepřetržitou, ale i nepřerušitelnou. Žalovaný netvrdil, neprokázal, neosvědčil existenci jakéhokoliv objektivního konkrétního organizačního opatření, jímž by byla zastupitelnost žalobce při výjezdu k takové dopravní nehodě v rámci územního odboru, kde vykonával službu, řešena. Nebylo zajištěno předvídatelné a konkrétní zastoupení příslušníků výjezdové hlídky SDN jiným organizačním článkem téhož územního odboru, tudíž žalobce vykonával službu, kterou fakticky nebylo možno přerušit ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru.
48. Bylo by nadbytečné zabývat se tím, zda jsou skutková zjištění žalovaného opřena o provedené dokazování. Soud vyšel ze skutkových závěrů žalovaného, ale právní posouzení žalovaného, které z nich učinil, posoudil jako nesprávné. Soud konstatuje, že ze skutkových závěrů

žalovaného nevyplývá závěr žalovaného, že služba žalobce byla přerušitelná, nýbrž závěr právě opačný (že služba žalobce byla nepřerušitelná). Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí nepopsal žádné jasné a konkrétní fungování systému zastupování výjezdové hlídky SDN v době čerpání její přestávky, nebylo uspokojivě vyřešeno plnohodnotné vystřídání konkrétním policistou v situaci, kdy výjezd k vážné (nejzávažnější) dopravní nehodě zasáhl do doby čerpání nařízené přestávky. Tento formální organizační nedostatek nerespektující smysl přestávky nelze systémově řešit započítáním přestávky do výkonu služby přesčas nebo odložením přestávky mimo plánovanou dobu.

49. Soud tedy vyhodnotil jako opodstatněný žalobní bod namítající, že podle provedeného dokazování byla žalobcova služba nepřerušitelná, neboť existovaly případy, kdy byl naplánovanou přestávku povinen okamžitě přerušit a vyrazit na místo dopravní nehody, příp. nezahájit přestávku z důvodu probíhajícího výjezdu, dále nebylo v případech všech dopravních nehod zajištěno zastupování žalobce v době jeho přestávky a bylo povinností žalobce i v době přestávky být k dispozici k výjezdu. Jelikož soud přisvědčil žalobní námitce nesprávného právního posouzení žalovaného, pro nadbytečnost se již nevěnoval žalobní námitce nesprávně zjištěného skutkového stavu, která na rozhodnutí soudu o zrušení této výrokové části napadeného rozhodnutí pro nezákonnost nemohla nic změnit.
50. K argumentaci služebních funkcionářů v prvoinstančním a napadeném rozhodnutí uvádí soud následující.
51. Služební funkcionáři s odkazem na konkrétní pokyn policejního prezidenta konstatovali, že dvoučlenná hlídka SDN byla povinna šetřit určité zde vymezené druhy vážnějších dopravních nehod. Tyto typy dopravních nehod nebyly kompetentní šetřit výjezdem na místo nehody jiné hlídky dopravní policie ani hlídky obvodního oddělení Policie ČR, avšak prvotní úkony na místě nehody provádět mohly. Soud k tomu uvádí, že toto zjištění nevyklučuje závěr o nedostatku formálního organizačního zajištění zástupu hlídky SDN při šetření tohoto druhu dopravních nehod (po prvotních úkonech). Služební funkcionáři připouštěli, že hlídka žalobce v době přestávek vyjížděla i k méně závažným nehodám, ale k těmto kolizím výjezdů a přestávek nepřihlíželi, protože k takovým výjezdům nebyla hlídka povinna bezodkladně (viz str. 16 a 17 napadeného rozhodnutí). Takto však podle soudu na čerpání přestávek nelze nahlížet: je nepřipustné, aby služební funkcionář ex post nepřihlížel k zásahu výkonu služby do naplánovaných přestávek s odůvodněním, že policista nebyl k výkonu služby povinen. Lze si samozřejmě představit, že policista vykoná služební povinnosti v rozporu s pokyny nadřízených, ale v takovém případě se služební funkcionáři mohou domáhat zohlednění protiprávního výkonu služby jen tehdy, pokud na takovou (dlouhodobou) praxi policisty reagovaly. Jinak řečeno, nelze po letech namítat, že policista, konající v době přestávek službu s vědomím nadřízených (v konkrétním případě výlučně v důsledku oznámení operačního střediska, neboť jinak se o potřebě šetřit určitou dopravní nehodu nemohl dozvědět), ve skutečnosti službu konat neměl a měl čerpat přestávku a výjezd odložit. V tomto směru odkazuje soud na jasný závěr služebního funkcionáře, že *„zda si konkrétní hlídka v daný okamžik přestávku řádně vyčerpá či nikoli, rozhoduje policista IOS, nikoli hlídka samotná“* (viz str. 41 prvoinstančního rozhodnutí). Služební funkcionář by musel též nějak logicky vysvětlit, proč vyžadoval, aby hlídka SDN byla v době přestávek dosažitelná pro operační středisko, když k okamžitému výjezdu nebyla povinna, resp. k nutnosti výjezdu v době přestávky docházelo jen výjimečně.
52. K argumentaci žalovaného ve vyjádření k žalobě uvádí soud následující.

53. Soud nepovažuje za nutné vyjadřovat se k argumentaci žalovaného vztahující se k žalobcem zpochybňovanému zjištění skutkového stavu, neboť tuto žalobní námitku soud pro nadbytečnost neposuzoval (viz bod 49 tohoto rozsudku).
54. Pokud jde o zbylou argumentaci žalovaného ve vyjádření k žalobě, týkající se právních závěrů žalovaného, tu soud v základu vypořádal již výše v tomto rozsudku. Proto soud jen ve stručnosti konstatuje, že nesouhlasí s právním závěrem žalovaného o nepřerušitelném výkonu služby žalobce, který žalovaný dovodil ze zjištění, že neprodlený výjezd k vážným (nejzávažnějším) dopravním nehodám, k němuž byl žalobce povinen v době jeho naplánovaných přestávek, byl vykompenzován tím, že po dokončení výjezdu mohl žalobce přestávku čerpat. Žalovaný zjistil, že žalobce nesměl čerpat naplánovanou přestávku po celou dobu výjezdu k dopravní nehodě a že žalobce musel být v době přestávky dosažitelný za účelem okamžitého nástupu k takovému výjezdu. V takovém případě dle výše popsané judikatury byla možnost čerpání přestávky žalobcem zcela odvislá od konkrétních okolností nastalých v průběhu jeho služby, neboť žalobce si nemohl být jistý, zda bude moci naplánovanou přestávku využít ke svému odpočinku. Výjezd k závažné (nejzávažnější) dopravní nehodě, k němuž byl žalobce povinen bez ohledu na to, zda k němu došlo v době jeho přestávky, nelze bez ohledu na jeho početnost považovat za výjimečnou či mimořádnou událost přirovnatelnou k zakročovací povinnosti ve smyslu § 10 odst. 2 zákona o Policii ČR, protože šlo o náplň služebních povinností žalobce, dokonce takovou, že k ní byl žalobce jako člen hlídky SDN speciálně vybaven a vyškolen a při níž v daném územním odboru nebyl v době své služby kýmoli zastupován. To, zda si mohl žalobce odpočinout po skončení výjezdu, není rozhodné, neboť systém jeho služby byl služebním funkcionářem objektivně organizován tak, že žalobce mohl být k plnění svých standardních služebních povinností (výjezd k závažné dopravní nehodě) bezodkladně volán v době své naplánované přestávky. Žalobce se tak nemohl spolehnout na to, že bude moci naplánovanou přestávku využít podle svého. Bylo na služebním funkcionáři, aby službu ve vztahu k výjezdům k vážným dopravním nehodám organizoval tak, aby se žalobce mohl spolehnout na to, že bude moci naplánovanou přestávku využít podle svého uvážení. Pokud služební funkcionář, jak by vyplývalo ze způsobu argumentace žalovaného, vycházel z toho, že k vážným dopravním nehodám ve skutečnosti v podstatě nedochází, pak měl pro případy výjezdů k těmto nehodám stanovit transparentní způsob plnohodnotného zastupování žalobce. Případný nízký počet takového typu nehod mohl vést služebního funkcionáře např. ke stanovení větší územní působnosti hlídek SDN v kraji apod. Šlo však o manažerskou odpovědnost služebního funkcionáře, nikoli o povinnost žalobce odhadovat, na kolik je pravděpodobné, že tu kterou konkrétní *naplánovanou* přestávku bude nebo nebude moci čerpat v důsledku oznámené závažné dopravní nehody. Soud připomíná zjištění žalovaného, že v rozhodném období došlo v místní působnosti územního odboru žalobce k 40 dopravním nehodám se smrtelným nebo těžkým zraněním (viz str. 16 napadeného rozhodnutí), kdy podle soudu nemůže být pro posouzení charakteru přestávek žalobce relevantní to, zda došlo k výjezdu žalobce k právě těmto nehodám (zda k nehodám došlo v době služby jiné hlídky SDN). K vážným a i těm nejzávažnějším nehodám evidentně docházelo a žalobce nemohl vycházet při čerpání naplánované přestávky z toho, že k takové nehodě v době jeho služby nedojde. Soud akcentuje, že žalovaný učinil závěr, že žalobce nesměl čerpat naplánovanou přestávku, pokud byl v této době povinen k výjezdu k závažné (nejzávažnější) dopravní nehodě. Závěr o nepřerušitelnosti služby žalobce nemůže z výše uvedených důvodů zpochybnit zjištění žalovaného, že „ve většině případů“ hlídka SDN čerpala přestávky tak, jak byly naplánovány (viz str. 11 vyjádření k žalobě). Argumentoval-li žalovaný na str. 16 vyjádření k žalobě

rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 7. 2024, č. j. 30 Ad 3/2024-68, odkazuje zdejší soud na výše shrnuté právní závěry Nejvyššího správního soudu, příslušného ke sjednocování judikatury správních soudů, vyslovené v rozsudcích kasačního soudu *po* vydání uvedeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové. Vše výše uvedené platí i s přijetím skutkového závěru žalovaného, že prvotní úkony na místě vážné dopravní nehody mohly provést jiné policejní součásti, tedy že žalobce byl na základě oznámení operačního důstojníka povinen k okamžitému zásahu jen v případě výjezdu k šetření vážné (nejzávažnější) dopravní nehody. Pokud žalovaný připustil, že operační důstojníci počítají s tím, že příslušníci SDN jsou v době naplánované přestávky kontaktní a mohou je vyslat k okamžitému výjezdu k vážné dopravní nehodě, není významné, zda takto byla hlídka SDN z přestávek odvolávána „pravidelně“ nebo ne.

55. Vzhledem k tomu, že žaloba proti podvýroku II zařazeného do výroku I napadeného rozhodnutí byla důvodná, soud tento podvýrok napadeného rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Současně soud zrušil i výrok II napadeného rozhodnutí, jímž žalovaný nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru. Nákladový výrok je totiž podle tohoto zákonného ustanovení závislý na tom, jakého (i jen částečného) úspěchu v řízení účastník dosáhne, tudíž jde o výrok závislý na výroku, který soud zrušil. S ohledem na zrušení těchto výroků napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Závazný právní názor zdejšího soudu lze shrnout tak, že skutkové závěry žalovaného uvedené v napadeném rozhodnutí je nutno právně posoudit tak, že služba žalobce byla v tomto období podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru nepřerušitelná. Nedojde-li žalovaný v dalším řízení k jiným skutkovým závěrům, není oprávněn posoudit službu žalobce v tomto období podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru.

Období od 1. 1. 2020 do 31. 7. 2020

56. Žalovaný podvýrokem I výroku I napadeného rozhodnutí změnil prvoinstanční rozhodnutí tak, že zamítl žádost žalobce ze dne 23. 11. 2023 o doplatek služebního příjmu za období od 1. 1. 2020 do 31. 7. 2020 z důvodu promlčení. Na str. 27 a 28 napadeného rozhodnutí žalovaný odůvodnil, proč posoudil tento nárok uplatněný žalobcem jako promlčený.
57. Žalobce podal žalobu proti napadenému rozhodnutí v celém rozsahu, tedy proti všem jeho výrokům. Žalobce v žalobě neuvedl žádnou námitku proti posouzení žalovaného, že žalobcem uplatněný nárok je v této části promlčený. Vzhledem k dispoziční zásadě nebyl soud oprávněn závěry žalovaného o promlčení přezkoumávat.
58. Jelikož žalobce v žalobě neuvedl žádný žalobní bod namítající nezákonnost podvýroku I výroku I napadeného rozhodnutí, soud v této části žalobu zamítl výrokem II tohoto rozsudku.

Období od 1. 1. 2023 do 30. 9. 2023

59. Žalovaný podvýrokem III výroku I napadeného rozhodnutí změnil prvoinstanční rozhodnutí tak, že zamítl žádost žalobce ze dne 23. 11. 2023 o doplatek služebního příjmu za období od 1. 1. 2023 do 30. 9. 2023 z důvodu, že služba žadatele byla plánována jako nepřetržitá bez plánovaných přestávek ve službě na jídlo a odpočinek v souladu s § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Na str. 26 a 27 napadeného rozhodnutí žalovaný odůvodnil nosný důvod tohoto výroku tak, že nárok žalobce na doplatek služebního příjmu za nevyčerpané přestávky

v tomto období nemohl vzniknout, neboť od 1. 1. 2023 byla služba žalobce plánována podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, tedy přestávky žalobci plánovány vůbec nebyly.

60. Žalobce podal žalobu proti napadenému rozhodnutí v celém rozsahu, tedy proti všem jeho výrokům. Žalobce v žalobě neuvedl žádnou námitku proti posouzení žalovaného, že žalobcem uplatněný nárok je v této části nedůvodný, protože v tomto období nebyly žalobci přestávky vůbec plánovány, tudíž nemohl být spor o to, zda a jak měly být propláceny. Vzhledem k dispoziční zásadě nebyl soud oprávněn tyto závěry žalovaného přezkoumávat.
61. Jelikož žalobce v žalobě neuvedl žádný žalobní bod namítající nezákonnost podvýroku III napadeného rozhodnutí, soud v této části žalobu zamítl výrokem II tohoto rozsudku, kdy podvýroky I a III napadeného rozhodnutí představují zbytek napadeného rozhodnutí, nevyčerpaný zrušujícím výrokem I tohoto rozsudku.

VI.

Náklady řízení

62. Z výroků i odůvodnění napadeného rozhodnutí muselo být žalobci zřejmé, že mj. právě proto, aby mohl svou obranu žalobce soustředit jen do otázek, které byly mezi ním a služebním funkcionářem sporné, žalovaný o jednotlivých obdobích, jichž se týkala žádost žalobce, rozhodl samostatnými výroky. Žalovaný evidentně posuzoval tři období, která se v rozhodujících skutečnostech významně lišila jak po právní stránce (promlčení), tak i po skutkové stránce (zda byly žalobci přestávky plánovány). Proto byly nosné důvody, jimiž žalovaný odůvodnil své zamítavé rozhodnutí vůči každému z těchto třech období naprosto odlišné. Přesto žalobce podal žalobu proti všem třem podvýrokům napadeného rozhodnutí, aniž důvody dvou z nich sporoval. Soud proto uplatnil obvyklé pravidlo pro částečný úspěch ve věci, podle něhož se míra, v níž žalobce uspěl, snižuje v té míře, v níž naopak neuspěl. Žalovaný totiž správně jedním rozhodnutím rozhodoval o celém předmětu řízení tak, jak jej vymezil žalobce svou žádostí, ale vhodně rozdělil své rozhodnutí do třech podvýroků vzhledem k právní a skutkové rozdílnosti částí nároku uplatněného žalobcem. Žalobce svou procesní strategii na tento postup žalovaného nereagoval tím, že svou žalobu omezil na podvýroky napadeného rozhodnutí, u nichž identifikoval důvody, proč s nimi nesouhlasí. Soud proto považuje za adekvátní, aby se tento procesní postup žalobce projevil i ve výroku o nákladech řízení.
63. O náhradě nákladů řízení tak rozhodl soud výrokem III tohoto rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 in fine s. ř. s. Žalobce byl úspěšný v jedné třetině předmětu řízení (jeden meritorní výrok napadeného rozhodnutí ze tří) a neúspěšný ve dvou třetinách předmětu řízení (dva výroky napadeného rozhodnutí ze tří). Procesní neúspěch žalobce tedy převyšoval jeho procesní úspěch. Zrcadlově k tomu byl tedy procesně úspěšný žalovaný, který by měl nárok na jednu třetinu svých nákladů řízení ($\frac{2}{3}$ procesní úspěch minus $\frac{1}{3}$ procesní neúspěch). Žalovanému však v řízení nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS). Proto soud náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Kasační stížnost jen proti výroku o nákladech řízení není přípustná.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Plzeň 5. března 2026

JUDr. Veronika Burianová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.